

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לא.

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ג מהל' גיטת
כלכה ב'
יא ב ג מ"י פ"ג טו"ש
ח"מ פ"ק ט"ו:
יב ד ה מ"י פ"ג מהל'
שנת הלכה יג:

תוספות ר"ד

א"ר אבין הוורק היך
מתחילה ד' לסוף ד' וקץ
שיראין בהליכתו פטור
שקירה צורך הנחה היא.
פ"י ומהיה שעתא אתחלה
לה מלכה והלכה אע"ג
דחייב ממון מקמי הנחה
דאבאה ליה פטור הוורק (א'
וכן עקר להנחה אחיה
לה מיתה ותשלומין באין
כאחר ולא תימא תשלומין
קמי ליתיה: תניא הגונב
כימי שבבת חייב: פי'
חייב בתשלומין אע"פ
שהגב שגבר נתחייב
בגיבה קודם שיבוא ליה
איסור שבת פי' דמשעה
דאבאה קמי שהגבה
קינא ויבא פירוש שלא
הגביהו ברשות העבלים
ולא קנאה אלא בהוצאה
מישות בעלים פטור.
שהיה איסור שבת ואיסור
גובה באין כא' בפ' כן
סורר ומורה מוקי לה
בין דשדייה בנהרא שאין
הכיס בעין שאם הוא
בעין א"י לזכות בו אלא
בעל הכיס בא וגוטלו.

או נראה דל"ל הוורק
דקה עקר להנחה אלא ה'
הי ליה מיתה ותשלומין וכו'.

והוא שהדליק את הגדים בשבת פטור מפני שגידן בנפשו והיינו מיתה
לזה משום שבת ותשלומין לזה משום גדים אלא על כרחך חשיב מיתה
ותשלומין לאחד הוורק ולא מתחייב מיתה בשביל אדם אלא לשמים וה"י
אכילת תרומה וקריעת שיראין היו מיתה ותשלומין לאחד ור"י רצה

גופא אמר רב חסדא

וקרע שיראין של חבירו ומועה היא ומהיה שעתא אתחלה לה
מלאכה: דאי בעי גמין. למטה מג'
טפחיס ואכיל וצילר מג' לאו הגבה
היא: לא מני לאהודרה. משורק את
ההך הלכה משעת עקירה סופו
לקרוע לו שיראין: הכא מני מהדר
היא: הלקך לא אמרי' משעת הגבה
אתחלה לה אכילה: המעצור ספין.
גידו בעלילה: הגונב כים בשבת.
בשרות הנצלות הצעלים והוליו
לרה"ר: חייב. בתשלומין אף על פי
שהרג: שכבר נתחייב בגניבה. לשלם
להגבה קונה בכל מקום וקמה לה
ברשותיה אף להמתחייב עלונסיס:
היה מגרר ויולא. שלא הגביהו בשרות
הצעלים ולא קנאו אלא בהוצאה
מרשות הצעלים פטור שאיסור שבת
כו': ואמאי. כי הגביהו בשרות
הצעלים וקנאו אמאי חייב יומא'
משעת הגבה אתחלה לה הוצאה:
וכה"ג מ' חייב. משום שבת: לכך.
להוליו: לא תימא הגביהו ע"מ
להגניבו אלא הגביהו ע"מ להוליו.
ודקשא לך יומא' הגבהו לוך הוצאה
היא: הכא נמאי עסקין כשעמד.
ועמידתו היא הנחה עקירה ראשונה
ואין חיוב שבת צלה לו ע"י עקירת
חפץ הראשונה אלא ע"י עקירת גופו
שעוק ע'למו אחר העמידה על מנת
להוליו ועקירת גופו כעקירת חפץ:
אורחיה הוא. ואין עמידתו הנחה
לבעל עקירה ראשונה ממלאכת שבת:
פטור

מלא יהיה אסון וגו' והתם היו מיתה לזה שהולדות שלו ואומר ר"י דלינה ראהי
חשיב מיתה ותשלומין לאחד מדע דכפרק כן סורר ומורה (סס דף ע"ז). צע למייד כשאין אסון בנפשו אף ע"ג דנימין להלנו בנפשו
בדמיונות שבמיתה הכתוב מדבר משום דהוי מיתה לזה שרצה להורגו ותשלומין לבעל ואפי' הכי כשיש אסון פטור והיינו משום דחשיב
מיתה ותשלומין לאחד לפי שהן בגוף האשה כדפרישית וריב"ז אומר דבכל מקום מיתה לזה ותשלומין לזה חייב ועבד כמות לו ודודק שאני
דנימן להליל לכל אדם וחייב מיתה לכל העולם [אף לבעל העבד ולבעל הכלים] ולהכי חשיב מיתה ותשלומין לאחד ואע"ג דמעיקרא צפרק
צין סורר (ג"ז סס) חשיב רודף מיתה לזה ותשלומין לזה לפי הנסקנה דקאמר אלא לא שנת חזר צו מאותה סבא והי"פ אלא לא שנת משום
דהוי מיתה ותשלומין לאחד [והכא חשיב מיתה ותשלומין לאחד כמו במדליק גדיש]. ששקיררה צורך הנחה היא. קשה לאמרין
במרכזה (צ"ק דף ע"ג) גבי נגז ומכר בשבת פטור כגון וזרק גניבותין לחזי' ומיקי לי חזירי גניבותין ופרך מי מניי לאזיר
חזירו קנה ומתחייב בנפשו משום שבת לא הוי עד שמטו ומאי פריך והא עקירה לוך הנחה היא כדאמר הכא ולפרי"ם אחי שפיר
דפירש דאי אפשר לניסוך בלא הגבה והפרי"ם קאמר רב מנכך ממש דהיזקין (גישן דף נ"ג: וסס) ולא קא מפטר משום דקיס ליה דגרעה
מיניה כדרי ירמיה דמשעת הגבה קונה ומתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך והשתא רבי ירמיה לית ליה דהגבה לוך ניסוך היא
והי"פ לית ליה דעקירה לוך הנחה היא ולא הוה מפליג צין מני לאהדורי ללא מני לאהדורי מדע ללישנא דאי אפשר להנחה בלא עקירה
אמאי פריך רבי אבין זרק מן לנקוט מעצור אלא ודאי כי הדדי נינהו ומאן דפליג אמעצור פליג נמי אזורק ואליבא דרבי ירמיה פריך
במרכזה (צ"ק דף ע"ג) וסס) אלא אס אפשר לניסוך בלא הגבה לא פליג רבי ירמיה דרבי אבין ובהגוזל בתרא (סס דף ק"ד) משמע
קנת דרבי ירמיה פליג דרבי אבין גבי חזרו לומר אף המנכך דקאמר התם מעיקרא סבור דרבי אבין ולצסקו סבור דרבי ירמיה
[ומיניה י"ס לדמות דמעיקרא סבור דרבי אבין ולצסקו סבור דרבי ירמיה] דא"ר בעי גמין ואבי"א. פי' בקוביא' למטה
מג' דלא הויה הגבה וקשה לר"י דמה שייך הגבה דבזר שהוה תופס צידו או צפוי דונתן צידה אמר רחמנא ואמרין גביין (דף ע"ג).
וזק לתוך קלתה מגורשת קטורה אע"פ שאינה תלייה אע"ג דמיררי בשרות הבעל ואפי' מאן דצעי התם תלייה אינו מזרין שחיה גבוה
ג' אלא נראה לר"י (דהי"פ) דאי בעי גמין ואכיל אס הוא ברה"ר יכיל הוא לשמות ולתוחבה עד בית בליעמו אע"ג דבהך אכילה
אינו עושה כן והויה הגבה וז' לזורק אכילה מ"מ הואיל ויכול להתחייב בלא הגבה לאו לוך אכילה היא והי"פ דהי"מ למימר דאפשר
לאכילה בלא הגבה כגון אס תחנה לו חזירו: הכא נמי נימא הגבהו צורך הוצאה היא. ללישנא דאי בעי לאהדורי לא מני מיהדר
א' לא פריך מרבי אלא ללישנא דאי אפשר להנחה בלא עקירה פריך דהכא נמי אי אפשר להנחה בלא הגבה אע"ג דאפשר בגרייה כן
לי עקירה וז' כמו עקירה אחרת דמ"מ האיסור מתחיל משעת הגבה דאס היה אחר עושה עקירה לא היה מתחייב בהנחה פטור
עקירה גורמת החיוב ועד שעת הנחה מושך החיוב: צ"ב"א הגבהו צורך הוצאה היא. תימה לפרי"ם דהגבה קונה פחות משלשה טפחים
(ס' דף ע"ג) וסס) הדדי חזרו דעקירה קודם המחלת העקירה דעקירה לא הויה עד שיגביה קנה יכיל הוא לשמות ולתוחבה עד בית בליעמו כדאמרין בהמולא
(שנת דף פ' וסס) העביר מלי גרוגרת דרך עליה חייב ואס כן דין הוא שיתחייב כמו לכן עוזאי דאמר מהלך כעומד דמי דחייב לפי
שקנאה קודם שהתחיל העקירה ואומר רש"צ"א דמשמע ליה בכל ענין גונב כים אפילו מונח על גבי מקל שהוא גבוה שלשה טפחים
שנת הקנין והעקירה צנת אמת: ושהגב"הו ע"י מנת להצניעו ונבצ"ר להוציא. ואס תאמר וכוון דסקלקא דעמייה השתא
דמתחייב אהך הוצאה אס כן הדרא קושיא לדוכתי' דלורך הוצאה היא ויש לומר דסקלקא דעמייה היא דנמלך והוליו הוי עקירה שניה:
אבל אכתה מאי פטור בו'. אפילו הוי לכתה חייב הוי מני למיפרך דליפוג צדידיה צין עמד ללא עמד כלל:

וקרע שיראים. בשעה שצולעה ואע"ג דמיתה לאו משום ממונה דניק
אמיה ליה מיפטר וצדיקה ליה לרצ אשי מיתה לזה ותשלומין לזה
פטור: עקירה לורך גיבה היא. הלקך אע"ג דחיוב ממון מקמי
הנחה אחיה ליה פטור הואיל וצין עקירה והתם אחרית ליה מיתה
ותשלומין צדיק כאלה עקירה לורך
הנחה היא ומהיה שעתא אתחלה לה
מלאכה: דאי בעי גמין. למטה מג'
טפחיס ואכיל וצילר מג' לאו הגבה
היא: לא מני לאהודרה. משורק את
ההך הלכה משעת עקירה סופו
לקרוע לו שיראין: הכא מני מהדר
היא: הלקך לא אמרי' משעת הגבה
אתחלה לה אכילה: המעצור ספין.
גידו בעלילה: הגונב כים בשבת.
בשרות הנצלות הצעלים והוליו
לרה"ר: חייב. בתשלומין אף על פי
שהרג: שכבר נתחייב בגניבה. לשלם
להגבה קונה בכל מקום וקמה לה
ברשותיה אף להמתחייב עלונסיס:
היה מגרר ויולא. שלא הגביהו בשרות
הצעלים ולא קנאו אלא בהוצאה
מרשות הצעלים פטור שאיסור שבת
כו': ואמאי. כי הגביהו בשרות
הצעלים וקנאו אמאי חייב יומא'
משעת הגבה אתחלה לה הוצאה:
וכה"ג מ' חייב. משום שבת: לכך.
להוליו: לא תימא הגביהו ע"מ
להגניבו אלא הגביהו ע"מ להוליו.
ודקשא לך יומא' הגבהו לוך הוצאה
היא: הכא נמאי עסקין כשעמד.
ועמידתו היא הנחה עקירה ראשונה
ואין חיוב שבת צלה לו ע"י עקירת
חפץ הראשונה אלא ע"י עקירת גופו
שעוק ע'למו אחר העמידה על מנת
להוליו ועקירת גופו כעקירת חפץ:
אורחיה הוא. ואין עמידתו הנחה
לבעל עקירה ראשונה ממלאכת שבת:
פטור

גליון הש"ס

גמ' תגובת כים בשבת.
עין והשלמן צ"ק פ"ג
הלכה ד':

הגהות מהר"ב

רעשבורג

א' ר"ם ד"ה הכא וכו'
לא פריך מרבי. ע"י פי'
גמ' רש"י' ללך לשלם
נמי פריך ולרבי' צ"ל דכך
צ"ל ר"ם המודיע לדעת
ליה אינא בינייהו דע"פ
הש"ס לעיל כשמתן. ועי'
הד"ס וקשה מוקנחת
גמ' הרמב"ן והרמ"ה
ויקוריס דבדיחא לבני חיה
צבור ור"י:

מוסף רש"י

הוורק היך. בשבת (צ"ק)
שעקירה צורך
הנחה היא. דמיון צדיק
עקירה לנחה קרע מלא
מעשה שבת ומעשה עקירה
(צ"ל קריעה. צ"ח) צדיק
כאלה ולא אמרין משעת
עקירה (צ"ל קריעה. צ"ח)
חייב ממון ומתחייב בנפשו
לא הוי עד שעת הנחה
מן (צ"ק ק"ד). הגונב
כים בשבת. שהגביהו
וקנאו בהגבה (סוהורין
ע"ב). חייב. להחיל
ואע"פ שהוליו אחר כן
לרבי' נמתחייב בהוליו
מיתה (סס) חייב בתשלומין
ואפי"פ שגדון בנפשו
שבח צ"א) לילעל למיחר
קם ליה דגרעה מיתה,
דלילעל הכא שמי רשעייה
צידה (רשב"ם צ"ב פ"ט)
שכבר נתחייב בגניבה
בשעת שהגביהו כים בניה
הצעלים (שבח צ"א) ובשכל
חיוב מיתה הגא עליו
לאחר מן אינו נפטור
מן התשלומין (סוהורין
ע"ב). הדי מגרר ויולא.
שלא קנאה בהגבה אלא
ההולאה מינת הצעלים
שבח צ"א) ולא קנאו בעיני
הנית, אלא כשילעל לה"ר
קנאו בשני רשות שהוליו
מקום הצעלים וצריך דיי
למטה משלשה וקנאה צדדי,
דדיו חשבוה לו כהלכעה
לו כלכעה והוי הוא
לו כחזיר. ואע"פ שחייב
לאן הגבה והכי מוקף
לה כחכותיו (סוהורין
ע"ב). שלא היתה עקירה
משעה ראשונה לכך.
ובשנת מלאכה מהשבת
אזכרה מרה שמטייל לך
אלא שגבן בשבת כסבור
שהוה חול או מלאכה זו
מתורת, אבל כי לא נמסין
פטור ממלאכה (סוהורין כ"ד)

מהלך

בג א מתי פ"ד מהל'
מסירה הלכה ד'
טובע ח"מ קומן קמה
עפ"י ד':
ד"ב מ"ח פ"ג מהל' שבת
הלכה טו:
ב"ג מ"ח פ"ג מהל'
גניבה הלכה ב טור
ש"ע ח"מ סימן ט"ז:
מ"ד ד"ה מ"ח פ"ג מהל'
גניבה הל' טו ט"ז ט"ז
עפ"י ע"א טובע ח"מ פ"י
שמה עפ"י ד':
ז"ב מ"ח פ"ג מהל'
סנהדרין הלכה ה':

בא [שבת ה' עירובין זמנא,
ג] שבת ה' עירובין זמנא,
ה] שבת ה' (ד' ז"ק ע"ג,
ו] שבת ה' (ו' ע"ג ע"ג)
הזא:] (ז' ו' זכריה' כהן,
ח] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
ט] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
י] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
יא] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
יב] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
יג] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
יד] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
יז] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
יח] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
יט] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כ] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כא] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כב] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כג] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כד] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כה] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כו] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כז] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כח] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
כט] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,
ל] זכריה' כהן זמנא זמנא
שבת ה' ז"ח ע"ג ע"ג,

גיליון הש"ס
תוס' ר"ה ר"ב א"ש וכו'
דקדק' ר"ב ד"ה ע"י זכ"ק
ט"ז ע"ב ח"מ ח"מ ח"מ ח"מ
ר"ב א"ש:

מוסף רש"י
הגביר: אפילו נבשט
בעלים, שהרי הגבשה קונה
בכל מקום (ב"ק ט"ז). אלא
הן הולוקין. לולא דהא דאמרי
דמנא וטרי לוקין טובא,
אלא תנא דש"ס כתיבת
למשלש שנים חלקות
ממיה כתיבות (מכות ג').

תוספות ר"י (המשך)
ר' על ד' והיה היא תשובה
כ"ל ר' רב אחא
מתי הכי פי' כדאמרי
דבשי' כוונתו לא קניא
ומקו' לה כשצריך ידו
וקבלה לתוכה. רבינא מתני
לעולם דאפקיה לה' ר' ירמיה'
והיה נמי קני' פי'
דמשיכה בהיר' קונה.
ואצ"ג דקיי"ל דכל הכא
דפליגי רב אחא ורבינא
הלכתא כרבינא. הכא
הלכתא כר"א משום
דקיימו כוונתו אביו ורבא
בכור המוכר את הספינה
ואמרי שאין משיכה קונה
בהיר'. ותלמודא נמי
מקשה ממיליה דקיי"ל
שארן התלמוד מקשה אלא
החלוקה שפוקה: הבא על
אחרתו וכו'. והמיהור אלו
הן הלוקין הבא על אחרתו
וכו' וקיי"ל דאין לוקה
ומשלם. פי' דבפיק לן
מכדי רשעו משום רשעו
לא' אתה מחייבו ולא משום
ב' רשעית. פי' המורה
והא דאוקי מתני' דמכות
בבגרות ולא אוקי מתני'
דהכא בשלא התירו בו
ש"מ אפילו איתרו ביה נמי
ממנו משלם וכו'.

תוספות ר"י (המשך)
ר' על ד' והיה היא תשובה
כ"ל ר' רב אחא
מתי הכי פי' כדאמרי
דבשי' כוונתו לא קניא
ומקו' לה כשצריך ידו
וקבלה לתוכה. רבינא מתני
לעולם דאפקיה לה' ר' ירמיה'
והיה נמי קני' פי'
דמשיכה בהיר' קונה.
ואצ"ג דקיי"ל דכל הכא
דפליגי רב אחא ורבינא
הלכתא כרבינא. הכא
הלכתא כר"א משום
דקיימו כוונתו אביו ורבא
בכור המוכר את הספינה
ואמרי שאין משיכה קונה
בהיר'. ותלמודא נמי
מקשה ממיליה דקיי"ל
שארן התלמוד מקשה אלא
החלוקה שפוקה: הבא על
אחרתו וכו'. והמיהור אלו
הן הלוקין הבא על אחרתו
וכו' וקיי"ל דאין לוקה
ומשלם. פי' דבפיק לן
מכדי רשעו משום רשעו
לא' אתה מחייבו ולא משום
ב' רשעית. פי' המורה
והא דאוקי מתני' דמכות
בבגרות ולא אוקי מתני'
דהכא בשלא התירו בו
ש"מ אפילו איתרו ביה נמי
ממנו משלם וכו'.

פטור. ומשלומין דלמי עליה חיוב שבת ממחמת הגבשה ראשונה שבה
נקנה לו הכס ומיתה ומשלומין צאין כאלה: נישלונו בדירה. במגביה
עממו יכול לשנות בו חיוב ופטור: אלא. לא תוקמה כשעמד ואפ"ה
חיוב שבת דעקירה לאו ממחמת עקירה ראשונה הגבשה אחת לא
אלא דעקירת גופו של פסיעה אחרונה
כשיואל מן הבית וכן עושי היא: דאמר.
זפ"ק שבת: מהלך פטור דמי.
ועקירת כל פסיעה הויא עקירה
והנחת הרגל היא הנחה הלך קניה
משעת הגבשה ומיזב מיתה בפסיעה
במחמתה קא אחיה ליה: אכל זורק
מאי. הגבירה זורקו: פטור. ומשלומין
דלמי לאו חיוב שבת ע"י חיוב הגבשה
דמי ליתא עקירה אחרת: אין דרך
הולאה בכך. ואין כאלו חיוב שבת:
וזמאי. אלטרך לאשמעינן לדרך
הולאה בכך: אי ברברי. כיס גדול
שיש בו משוי להגביה. אורחיה הוא.
לגררו ופסיעה דהולאה היא: לאו
אורחיה הוא. ואמאי חיוב שבת:
איסור גניבה ליכא. דמשיכה בלא
הגבשה קס"ד ללא קניא כרה"ר:
לרשות היסוד. לרשות שהיתה חצויה
קמוכה לחצר הבעלים: יזי רה"ר.
סמוך לנשתי עומדין להלן מן הבית
אזניו ומשולין להרחיק חיובן
העגלות ומאותן חסופי ולפיני קרי
יזי רה"ר: פלוגתא דרבי אליעזר
ורבנן בעירובין דפרק כל גבות: דהא
לא שמיא רביס. והוי ליה כסימטא
דתיקון זה משיכה: רב אשי אמר.
מגדר ויולא דקאלמנ פרט לעולם
דרשות הרבים. ודקשיא לך איסור
גניבה ליכא: כגון שצירף ידו.
השני לפחות משלשה סמוך לקרע
ויזיזו אחת גיררה ונפלה לתוך חצתה
ויזיזו קניא ליה: כדכח דאמר רב
ידו של אדם חשובה. לענין הנחת
שבת כמקום הרבעה על הרבעה
וכי היכי דלענין שבת חשוב מקום
לענין מיקנא נמי חשוב מקום למיקני
כאלו הגביה למעלה משלשה ומיהו
דרשות היסוד לא אגבשה דתיקני
ליה מקמי דלמי חיוב שבת עליה
ויאלתה לרה"ר וקנייתה צאין כאלה
ולהכי משני כשצירף ללא מיהו הגבשה
דרשות היסוד דקתמי מגדר ויולא:
רב אחא אמאי תני הכי. כדאמרי
דמשיכה בנשות הרבים לא קני
ומוקי לה כשצירף ידו וקנינה
למכסה: סיה מושכו. בנוננ דמה
דרשות בעלים קאי דפרק מרובה:
ומת. השור: ברשות הבעלים
פטור. הגבש מלשלא כלום דלא
קני להתמי צאונסין: הגבשו.
אפי' דרשות הבעלים: הא הולאו.

כל היכא דאפקיה ואפי' לרה"ר: אלו הן הלוקין. אם תהיה ח"ל
ווקיימא לן דאין לוקה ומשלם. דנפק לן לקמן (ב"מ ג'): מכדי רשעו משהו
רשעה אחת אמת מחייבו ואי אתה מחייבו משום שמי רשעיות:
מתני'
אזניו ומשולין להרחיק חיובן
העגלות ומאותן חסופי ולפיני קרי
יזי רה"ר: פלוגתא דרבי אליעזר
ורבנן בעירובין דפרק כל גבות: דהא
לא שמיא רביס. והוי ליה כסימטא
דתיקון זה משיכה: רב אשי אמר.
מגדר ויולא דקאלמנ פרט לעולם
דרשות הרבים. ודקשיא לך איסור
גניבה ליכא: כגון שצירף ידו.
השני לפחות משלשה סמוך לקרע
ויזיזו אחת גיררה ונפלה לתוך חצתה
ויזיזו קניא ליה: כדכח דאמר רב
ידו של אדם חשובה. לענין הנחת
שבת כמקום הרבעה על הרבעה
וכי היכי דלענין שבת חשוב מקום
לענין מיקנא נמי חשוב מקום למיקני
כאלו הגביה למעלה משלשה ומיהו
דרשות היסוד לא אגבשה דתיקני
ליה מקמי דלמי חיוב שבת עליה
ויאלתה לרה"ר וקנייתה צאין כאלה
ולהכי משני כשצירף ללא מיהו הגבשה
דרשות היסוד דקתמי מגדר ויולא:
רב אחא אמאי תני הכי. כדאמרי
דמשיכה בנשות הרבים לא קני
ומוקי לה כשצירף ידו וקנינה
למכסה: סיה מושכו. בנוננ דמה
דרשות בעלים קאי דפרק מרובה:
ומת. השור: ברשות הבעלים
פטור. הגבש מלשלא כלום דלא
קני להתמי צאונסין: הגבשו.
אפי' דרשות הבעלים: הא הולאו.

מהלך בעומד דמי. ומעביר ארבע אמות לחייב כרה"ר הלכתא
גמרי לה כדלמרינן בהורק (שבת דף יז:): ולא ילפינן מינה
דהתם מקום חיובא הוא אכל כן עושי מיירי במהלך מחנות לפליטא
דרך סטוי שהוא מקום פטור וצירושלמי
מעביר ד"ל כרה"ר דמייחב ומשני
בקופטם): אבל זורק מאי פטור
לפליטא וליחנה בדידה. משום הכי
משני זורק בדידה טפי ממגדר משום
דצמוזילא וזורק בשניהם כה הגבשה
הקנין קודם שיבא חיוב הולאה אכל
במגדר הולאה והקנין צאין כאלה:
מגדר ויוצא איצטרך ליה. לעיל
דפרקי דלפולגו זין לפוט

וזין לתקף לא צני לגווי הכי משום
לכתקף פטור נראה לו מידוש טפי
ממדות מגדר (ע' ועוד דהכא לא הוי
לגמרי בדידה אכל לעיל דהוי ממש
בדידה לא שיך לגווי הכין):
אי דאפקיה לרה"ר איסור גניבה
יכא. אף על גב דלילכא למה"ל
זפ"ק ד"ב"מ (דף י. וס) דד' אמות
קנות לו לאדם אפילו כרה"ר ה"מ
בזי מניחה ללא ליטו לאינווי ובגט
משום עיגונא אכל לגנז לא מקניו
שיקנו לו ד' אמות: אלא כמיעזי.
תמה לרי' דבפרק הספינה (ב"ב דף
פז. וס) גבי דברים שדרך להגביהן
אין נקנין במשיכה אלא בהגבשה ופרין
ממגונב כיס דבר הגבשה הוא ומשני
במדי דבעי מיתנא ממשע דלי הוא
אמר דבר הגבשה נמי נקנה במשיכה
הוא אחי ליה שפיר אפילו צוטרטי
ואמאי הא על כרחק לא מני איירי
צוטרטי דל"כ הכי מייחב לענין
שבת בגבשה דאין דרך הולאה בכך
ויולא דאפשר שיהא דרך הולאה בכך
אפילו צוטרטי כגון שמוזילא וזורק
ממחמת דלרכי בגבשה ואינו נקנה
אלא בהגבשה אי נמי הוא מני למימר
ולעומדין ולא פרין וכן דרך הש"ס
כמה מקומות: רב אשי אמר
כגון שצירף ידו אפסטה מנ' וקיבליה
וכדבא. פירש בקונטרס דקאי אמאי
דפרקי לעיל איסור גניבה ליכא
והשתא משני דליכא נמי איסור גניבה
כדכח וקשה לרי' מל דמה ענין
חשיבות מקום ד' לענין שבת לקנין
ועוד דאין לרי' סוס רהי להניח
קנייה ליה ידו דשנייה דנתן צירה
אמר רחמנא כדפרישית לעיל ועוד
ד'אמאי לא מוקי אפילו כשצירף ידו
למעלה מנ' כגון שהאסקופה גבוהה ג'
דליכא הגבשה כרה"ר והוא מייתי
מדכחא חקינן ואשבת ונראה כגירסת
הספר שמהלך ר"י בן רבינו מאיר
כספרי אשכנזי דגרס אי נמי כדכחא

וכולה מילתא אשבת קאי כשצירף ידו למטה מנ' דלע"ג דלא חשיבא
לענין שבת הנחה אלא על גבי מקום ד' איכא הכא חיוב שבת כשצירף
ידו למטה מנ' דלמטה מנ' לא עניין מקום ד' דלכלוד דמי (סוכמנות
אחרעא דמיא אי נמי אפי' צירף ידו למעלה מנ') וכדכחא ידיו חשובה
כד' על ד' וית' ל"ג דאמר רבא ידו של אדם אכל וזכרנא ומו לא ואתא לשנייה
ואחא מיימי כדכחא דלמנעו בהמניע (שבת דף זכ. זכ.) דאגד יד לא שמה אגד ומיירי
צירף למטה מנ' דלמעלה משלשה שמה אגד דבתר גופו גרידא ולפי' קמא קשה
לדשנייה קמא ליה ליה דכחא וכולהו ממתינא שבת וכן ר' יוחנן
(שבת ה.) אמו ככחא:] וברשות הרבים נמי קנה. והא דאמר בהמוכר את הספינה
(ב"ב פד:) דאצ"ג ורבא דלמרי מרוויחו דמשיכה לא קניא
כרה"ר אומר ר"י דלא פליגי דלרבינא דהכא דהא דקאלמנ דקני היינו לענין
להתמי צאונסין אכל אינו קונה שיהא שלו לגמרי ויריב"ז נראה לו
דפליגי דהא דמרובה (ז"ק דף עט. וס) גבי נתנה לזכורות בני דקמי
סיפא איכא נמי למידק כמו שמדקדק כאן והתם לענין משיכה אירי
לנשון ראשון שפי' הם נקנו ואפילו לנשון שני הא מוכח התם גמ' (דף סז. וס.)
שאין לגנב להחמיץ אלא במשיכה הראשונה דקני או
הן הולוקין הבא על אחרתו. אירשא דמתמינן הוה מני למיפדך דקמי הבא
על הממוצת יש לה קנס והתם קמי דלקי עלה אלא נטר הכא עד הכא
על אחרתו למיפדך מירשא דמתמינן דהתם דמייזי לאין שגויין שם בטר
חייזי כתיבות והיה לרי' להביא כל המשנה עד הכא על הממוצת:
וקיימא

